

התנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

תוכן עניינים

- א. לא יחשב לא יערב בו מחשבות אחרות.....2
- ב. יהיה מלמד שמצטרפין זה עם זה 2
- ג. והנפש האוכלת ממנו אחד ולא שנים ואיזה זה חוץ לזמנו דגמר עון עון
מנותר דדמי ליה בז"ב.....2
- ד. אותו בלא ירצה ואין המאחר נדרו בלא ירצה.....3
- ה. אף בכור אינו נפסל משנה לחבירתה.....3
- ו. למחשב בקדשים ... לאו שאין בו מעשה הוא.....4
- ז. וכל לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו.....5
- ח. זה הכלל כל השוחט והמקבל והמהלך והזורק לאכול דבר שדרכו
לאכול ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר כזית חוץ למקומו פסול ואין בו כרת.....5
- ט. חוץ לזמנו פגול וחייבין עליו כרת.....6
- י. ובלבד שיקריב המתיר כמצותו כיצד קרב המתיר כמצותו שחט
בשתיקה קבל והלך וזרק חוץ לזמנו ... זהו שמקריב המתיר כמצותו כיצד לא קרב
המתיר כמצותו שחט חוץ למקומו קבל והלך וזרק חוץ לזמנו ... הפסח והחטאת
ששחטן שלא לשמן וקבל והלך וזרק חוץ לזמנו ... זהו שלא קרב המתיר כמצותו.....8
- יא. לאכול כזית בחוץ כזית למחר כזית בחוץ כחצי זית בחוץ
כחצי זית למחר כחצי זית למחר כחצי זית בחוץ פסול ואין בו כרת ... קדמה
למחשבת המקום ... קדמה למחשבת הזמן ... זה וזה פסול ואין בו כרת.....9
- יב. לאכול כחצי זית להקטיר כחצי זית כשר שאין אכילה והקטרה מצטרפין 10

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסכת זבחים

דף כט.

א. לא יחשב לא יערב בו מחשבות אחרות

כבר התבאר לעיל דף יג: שאין שייך פיגול¹ אלא בשלא יערב עם מחשבת הזמן מחשבה אחרת, אבל אם יערב מחשבת מקום בכל הקרבנות, או מחשבת שינוי השם בפסח ובהטאת עם מחשבת הזמן, הקרבן פסול ואינו פיגול. וכדרך שיבואר להלן.

ב. יהיה מלמד שמצטרפין זה עם זה

אין אכילה² פחותה מכזית ולא הקטרה פחותה מכזית. לפיכך המחשב לאכול מדבר הראוי לאכילה פחות מכזית או שחשב להקטיר מדבר הראוי להקטרה פחות מכזית, בין במחשבת זמן בין במחשבת מקום הובה כשר.

אולם מחשבת הזמן והמקום מצטרפים לפסול ולכן כחצי זית בחוץ וכחצי זית למחר, הקרבן פסול³. וכדרך שיבואר להלן.

ג. והנפש האוכלת ממנו אחד ולא שנים ואיזה זה חוץ לזמנו

דגמר עון עון מנותר דדמי ליה בז"ב

כבר התבאר לעיל דף יג: ודף כז: שכל קרבן⁴ שנתפגל במחשבת הזמן כמו שהתבאר, כל האוכל ממנו כזית במזיד חייב כרת. שנאמר (ויקרא ז פסוק

¹ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק טז הלכה א

² רמב"ם שם פרק יד הלכה י

³ שם פרק טז הלכה ב

⁴ רמב"ם שם פרק יח הלכה ו

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

יח) פגול יהיה והנפש האכלת ממנו עונה תשא. ואם התרו בו לוקה⁵. ואם אכל ממנו בשגגה מביא חטאת קבועה⁶.

אבל במחשבת המקום כגון ששחט את הזבח לשמו על מנת לזרוק דמו או להקטיר ממנו דבר הראוי להקטרה חוץ לעזרה, אינם פיגול ואין בהם כרת אלא פסולים לאכילה.

ד. אותו בלא ירצה ואין המאחר נדרו בלא ירצה

כבר התבאר במסכת ר"ה דף ד. שקרבנות⁷ מצוה שיביאם⁸ ברגל הראשון שפוגע בו ועולה לבית המקדש, הגיע הרגל ולא הביא הרי זה ביטל מצות עשה, עברו עליו שלשה רגלים, עובר בלא תעשה (דברים כג פסוק כב) לא תאחר לשלמו הנאמר באיחור קרבנות.

אולם כל הקרבנות⁹ שעברו עליהן שלשה רגלים לא נפסלו, אלא מקריבין וכשרים, ובכל יום ויום אחר השלשה רגלים הוא עובר בלאו¹⁰ לא תאחר לשלמו, ובית דין מצווין לעשותו מיד עד שיקריב קרבנותיו ברגל שפגע בו תחלה.

דף כט:

ה. אף בכור אינו נפסל משנה לחבירתה

⁵ ונראה דאם אחד אכל כזית בשר קודם זריקה והתרו בו למלקות, אין לוקין כיון דעדיין אינו פיגול, אף דאחר כך נעשה פיגול הוי ליה התראת ספק, ואף להאומרים דאמרינן איגלאי מילתא למפרע עיין בסוגיא דמופלא הסמוך לאיש נדה מ"ו ע"ב ובתוס' יבמות פ' ע"א ד"ה נעשה, מ"מ אפשר דכאן אינו נעשה פיגול למפרע כלל רק אחר זריקה. (מנחת חינוך מצוה קמד אות ה).

⁶ וכבר פירשנו שקרבן שאינו עולה ויורד לפי עניות ועושר נקרא קבוע. (חינוך מצוה קמד).

⁷ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק יד הלכה יג וסה"מ עשה פג

⁸ וז"ל הרמב"ם בסה"מ והמצוה הפ"ג היא שצונו להביא כל הקרבנות שהם מוטלין עלינו ברגל ראשון שיפגע בנו משלש רגלי' עד שלא יעבור אחד משלשה רגלים אלא שכבר הקריב כל אחד ממנו כל קרבן שהיה עליו. והוא אמרו ית' (ר"פ ראה) ובאת שמה והבאתם שמה עולותיכם וכו'. וענין זה הציווי שהוא יאמר כשתבא שמה והוא בכל רגל משלשה רגלים חייב אתה להביא כל קרבן שעליך

⁹ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק יד הלכה טו

¹⁰ ל"ת קנה בסה"מ

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

התנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

עבר ואיחר¹¹ הבכור לאחר שנתו אף על פי שהוא עובר בלא תעשה¹² של לא תאחר לשלמו¹³ אם היה תם, הרי זה לא נפסל אלא מקריבו.

ואם היה בעל מום שוחטו בכל מקום שנאמר (דברים יד פסוק כג) מעשר הגנה תירשך ויצהרך ובכרת בקרך וצאנך מקיש בכור למעשר מה מעשר אינו נפסל משנה לחברתה אף בכור אינו נפסל משנה לחברתה.

ו. למחשב בקדשים... לאו שאין בו מעשה הוא

כל המחשב¹⁴ מחשבה שאינה נכונה בקדשים, הרי זה עובר בלא תעשה שהרי הוא אומר¹⁵ (ויקרא ז פסוק יח) לא יחשב. מפי השמועה למדו שבכלל דין זה שלא יפסיד הקדשים במחשבה, שהרי זה דומה למטיל מום בקדשים, ואף על פי כן אינו לוקה שאין המחשבה¹⁶ מעשה.

¹¹ רמב"ם הלכות בכורות פרק א הלכה יג

¹² עיין מרכה"מ שם

¹³ עיין או"ש שם

¹⁴ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק יח הלכה א ב (עיין שו"ת שאנת אריה (ישנות) סימן מג וז"ל "וכ"פ הרמב"ם פ"ט מהל' פסולי המוקדשין דמחשב בקדשים עובר בלאו דלא יחשב אלא שאין לוקה משום שאין בו מעשה". וצריך לתקן הגירסא).

¹⁵ רמב"ן במנין המצות והוא בהמצות שהוסיף על מנין הרמב"ם מל"ת ד' כתב שכל המחשב מחשבה שאינה נכונה בקדשים עובר בלאו דלא תזבח לה' כל דבר רע שפירושו דיבור רע וכן כתב רש"י בפירושו התורה והרמב"ן מנאה במנין הלאוין שלו. וכתב עוד שיש ג"כ עשה והוא ביום ההוא יאכל יע"ש שנתן טעם למה לא מנה רבינו לאו זה, ועיין בספר החינוך פרשת צו:

¹⁶ אפילו לפי מה שהתבאר דפגול הוא בדיבור ג"כ לא הוה מעשה, ואפילו לר' יוחנן בסנהדרין (סה, א) דעקימת שפתיו הוי מעשה כבר כתבו התוס' שם (סה, ב ד"ה הואיל) דזהו במקום שבדיבורו עשה מעשה וכדאיתא בריש תמורה. [והך דמפי השמועה הוא בזבחים כפ, ב ע"ש]. ובת"כ פ' קדושים דריש: ביום זבחכם יאכל אם אינו עניין לאכילה תנהו עניין לזביחה אף תחלת זבחכם לא יהיה רק לאכול שני ימים וכו', הרי שיש בזה גם עשה, ואולי אינה אלא אסמכתא בעלמא. והרמב"ן ז"ל בסוף ספר המצות מצוה ד כתב שיש לאו על חוץ לזמנם וחוץ למקומם מן לא תזבח לד' אלקיך שור או שה וגו' כל דבר רע, דמזה מרבינן שהשוחט חטאת בדרום עובר בל"ת כדאמרין ריש מעילה. והרמב"ם לא חשב לא העשה דת"כ או מטעם שכתבנו או מטעם דאינה אלא כחלק מחלקי המצוה של הקרבנות שיחשוב כהוגן (מג"א שם), וגם הלאו לא מנה מפני שהוא לאו שבכללות, ועוד טעמים יש בזה. והסמ"ג בלאוין (שלו) חולק גם אהרמב"ם וס"ל דגם לא יחשב לא למנות בלאוין דמסקנא שם בזבחים הוא דלא יחשב אתי לעירוב מחשבות ע"ש בסמ"ג, ולענין המסקנא על הלאו ע"ש. והרמב"ם יפרש דתרתו שמעת מינה והיינו לא יחשוב מחשבה אחרת, וגם בפגול לא יחשוב חוץ מפגול דמחשבות מוציאות זו מזו. ערוך השולחן העתיד הלכות פסולי המוקדשין סימן קנד סעיף ב ג

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרה היומי

מסכת זבחים

וכבר התבאר לעיל דף ב. שכיון שאסור לחשב בקדשים¹⁷ מחשבה שאינה נכונה, לפיכך זבח ששחטו שלא לשמו, או מנחה שקמצה שלא לשמה, בין בזרזין בין בשגגה חייב להשלים שאר עבודות לשמן.

אפילו שחט וקבל והוליד במחשבת שינוי השם, חייב לזרוק¹⁸ במחשבה נכונה¹⁹.

ואפילו עשה מעשים המוכיחים את מחשבתו וכגון שזרק בבכור שתי מתנות שהן ארבע בשלמים במקום מתנה אחת, נוהג בכל עניניו כדין בכור, שאין טעון נסכים ותנופת חזה ושוק²⁰.

ז. וכל לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו

כבר התבאר במסכת מכות דף טז: שכל העובר²¹ על לאו שיש בו מעשה כגון אוכל בשר בחלב או לובש שעטנז, לוקה עליו, אבל לאו שאין בו מעשה כגון הולך רכיל, ונוקם ונוטר, ונושא שמע שוא, אינו לוקה. מפני השמועה למדו שכל מצות לא תעשה שאין בה מעשה אין לוקין עליה חוץ מנשבע וממיר ומקלל את חברו בשם, שלשה לאוין אלו אי אפשר שיהיה בהן מעשה כלל ולוקין עליהן.

ח. זה הכלל כל השוחט והמקבל והמהלך והזורק לאכול דבר שדרכו לאכול ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר כזית חוץ למקומו פסול ואין בו כרת

¹⁷ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק טו הלכה ג

¹⁸ כתב הזבח תודה הנראה דשאר העבודות צריך לעשותן בהדיא לשמן דאי יעשה בסתמא הא קי"ל לקמן דכל העושה ע"ד ראשונה הוא עושה עי"ש, ובשפ"א ריש מנחות נסתפק בדבר זה, אבל מדברי הקר"א אין נראה כן דהוא מקשה הא דלקמן דף ב: פשיטא דכל העושה על דעת ראשונה הוא עושה ולקמן דף מא: הוא פלוגתא, ותיירץ דשמא התם דהוא עשיית איסור פליגי אבל במעשה היתר כו"ע מודו דע"ד ראשונה הוא עושה, ומבואר מדבריו דעכ"פ לרבנן במידי דאיסורא לא אמרינן דכל העושה על דעת ראשונה הוא עושה. איזהו מקומן כאן

¹⁹ כמבואר דף ז

²⁰ זבח תודה

²¹ רמב"ם הלכות סנהדרין פרק יח הלכה א ב

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרה היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

התנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

מחשבת המקום כגון ששחט את הזבח לשמו על מנת לזרוק דמו או להקטיר ממנו דבר הראוי להקטרה חוץ לעזרה, או לאכול ממנו דבר הראוי לאכילה חוץ למקום אכילתו, זו היא מחשבת המקום. וזבחים שחשב בהן מחשבה זו, הם הנקראים זבחים ששחטן חוץ למקומן, ואינם פיגול ואין בהם כרת אלא פסולים לאכילה.

המחשב באחת²² מאותן ארבע העבודות או בכולן, לאכול דבר שאין דרכו לאכילה, או להקטיר דבר שאין דרכו להקטרה, בין במחשבת המקום בין במחשבת הזמן הזבח כשר, כיצד חשב לשתות מדם הזבח, או לאכול מאימוריו, או מן הקומץ ומן הלבונה, בחוץ או למחר, או שחשב להקטיר מבשר הזבח או משיירי המנחה בחוץ או למחר הרי הזבח כשר, וכן אם חשב לאכול או להקטיר מן העור ומן העצמות והגידין והמרק או האלל וכיוצא בהן, בין במחשבת זמן בין במחשבת מקום הזבח כשר, וכן אם חשב לאכול מפרים ושעירים הנשרפין בחוץ או למחר הרי הן כשרים, וכן כל כיוצא בזה.

ט. חוץ לזמנו פגול וחייבין עליו כרת

מחשבת²³ הזמן כיצד, השוחט²⁴ הקרבן ואפילו זר דשחיטה כשרה בזר, או בהן המקבל או המוליד על מנת לזרוק דמו²⁵ לאחר שתשקע החמה שאינו

²² רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק יד הלכה ח

²³ רמב"ם שם, ערוך השולחן העתיד סי' קמו סעי' טז

²⁴ והנה להר"מ פ"א מפסולי המוקדשין הי"ח דסבירא ליה שישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף, נראה פשוט דצריך שיחשוב בכל השחיטה, דאי מחשב בתחלה או בסוף אינו פיגול דאין מפגלין בחצי מתיר, והוי ליה כהזאות הפנימיות דאם חישוב באחת מהזאות אינו פיגול בין בראשונה בין באחרונה, ואי אמרינן אינה לשחיטה אלא לבסוף המחשבה צריכה להיות בסוף השחיטה ומקודם לכן אינה מועילה המחשבה כלל. (ולהלכה שיטת הר"מ עיין מנחת חינוך מצוה פ"ט אות ט' ומצוה קמ"ו אות ט' ומצוה קפ"ו אות ג' ומצוה רפ"ט אות ג' והתוס' חולין כ"ט ע"ב ד"ה ועיין פרי מגדים באורח חיים בפתחה הכוללת הלכות שבת [ד"ה ידוע] נמי דלהלכה הוזה ספק, ועיין אור שמח פסחהמ"ק שם שר"ל שגם שם דעת הרמב"ם מטעם ספק, ועיין בתשובות חדשות לרע"א י"ד (דפוס ירושלים) סימן ב ד"ה תו דלדינא ס"ל דהוזה ודאי להלכה שישנה וכו'. אמנם שם בסימן ג ד"ה גם צריך כתב דהוזה ספק, וכן בשו"ת אגרות משה יו"ד א סימן ז ד"ה ויותר ראייה, דהוזה ודאי לרמב"ם שישנה וכו'. ועיין באו"ז ריש חולין פסק שאין לשחיטה אלא לבסוף, וכן פסק ביש"ש. ועיין שו"ת אבני נזר חלק או"ח סימן רמד אות ה.

²⁵ ואפילו חשב לזרוק חוץ לזמנו זריקה שאינה מעכבת כגון ג' מתנות מתוך הד' שצריך לזרוק בדם הטאת שאם לא זרק לא עיכב, מ"מ מפגל אם חשב בשעת שחיטה לזרוק חוץ לזמנו או מקומו. (ערוך השולחן העתיד

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

התנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

זמן זריקתו, ובכלל זה אם חשב לשפוך שיירי הדם²⁶ חוץ לזמנו²⁷, או להקטיר ממנו דבר הראוי להקטיר למחר לאחר שיעלה עמוד השחר שאינו זמן הקטרתו, או לאכול ממנו דבר הראוי לאכילה לאחר זמן הראוי לאכילתו בקרבנות הנאכלים ליום אחד ביום מחר הוא אחר זמנו. ובקרבנות הנאכלים לשני ימים ולילה הלילה השנית הוא אחר זמנו זו היא מחשבת הזמן. וזבחים שחשב בהן מחשבה זו הם הנקראים זבחים שנשחטו חוץ לזמנן והם הנקראים פיגול בכל מקום.

אחד זבח שחשב בו אחת משלוש מחשבות אלו בשעת שחיטה, או שחשב בשעת קבלת הדם, או בשעת הולכתו למזבח או בעת זריקתו על המזבח²⁸.

נמצאת²⁹ למד שבארבע עבודות הזבח נפסל במחשבה, בשחיטה ובקבלה ובהולכת הדם ובזריקתו על המזבח. ואינו מפגל אא"כ חשב בשעת זריקה המעכבת.

אבל³⁰ אם חשב בזריקה שאינה מעכבת כגון שאחר שנתן מתנה אחת בדם החטאת כהלכתו חשב מחשבת חוץ לזמנו בג' מתנות אחרות כיון שאינם מעכבות אינו פיגול³¹.

שם סעי' יז. ואע"ג שבנותן מתנה אחת וחושב על מתנה שנייה שיהיה לאחר זמנו אינו מפגל, דוקא בחיוב במתנה שניה אינו מזיק כיון דכיפר, אבל אם חישוב בד' עבודות, כמו שהמחשבה אפילו על שפיכת השיירים דאינו מעכב מכל מקום מועלת המחשבה כיון דהוי אכילת מזבח, הכי נמי מועלת המחשבה על כל הזאות דהוי אכילת מזבח אף דאינו מעכב כמו שפיכת שיירים. (מנחת חינוך שם אות א).

²⁶ כן כתב במשנה למלך שם. ועיין בליקוטי הלכות זבחים יג ובתורת הקדשים אות ב [ז ע"ב בדפו"י]. אע"ג שבשעת שפיכת שיירים אם חשב לאוכלו או להקטירו חוץ לזמנו או מקומו לא נפסל בכך כיון שאין שפיכת שיירים מעכבת, מ"מ לחשוב בעבודה שמעכבת על שפיכת שיירים חוץ לזמנו או מקומו פוסל הזבח. (ערוך השולחן העתיד שם). ומחשבה זו היא בזריקה ג"כ, וכן המחשב לאכול או להקטיר.

²⁷ ועיין ליקוטי הלכות זבחים לח זבח תודה ד"ה שלוש [כד ע"א בדפו"י] שכתב, ששיירים כשר בלילה וא"כ לאחר זמנו היינו אחר שעלה עמוד השחר. והזו"א שם חולק וס"ל דבלילה הוי לאחר זמנו.

²⁸ אמנם בשעת זריקה אין שייך אלא שתי מחשבות הפוסלות דהיינו להקטיר חוץ לזמנו או מקומו או לאכול חוץ לזמנו ומקומו, אבל אין שייך מחשבת זריקה כיון שעכשיו זורקו כהלכתו. (ערוך השולחן העתיד סי' קמו סעי' מז).

²⁹ שם הלכה ד

³⁰ ערוך השולחן העתיד שם סעי' יח

³¹ ועיין בערוך השולחן העתיד שם סעי' כא אי הוי פיגול אם קיבל הדם בשני כלים והוליך אחד למזבח ע"מ לזרוק מכלי השני חוץ לזמנו. ועיי"ש בסעי' כב שהסתפק בשני כהנים השוחטים או מקבלים או זורקים כאחד ואחד חשב כהלכתו והשני מחשבת חוץ לזמנו אי הוי פיגול. ועיי"ש דפשיטא ליה שאם שנים הוליכו ואחד

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרה היומי

מסכת זבחים

אין מחשבת³² פיגול פוסלת אלא אם הישב על דבר שהוא ראוי לאכילה ומיועד לאכילה וכן על דבר הראוי להקטיר ומיועד להקטיר. כמו שהתבאר במחשבת המקום, אבל אם אינו מיועד לאכילה או להקטרה וכ"ש אם אינו ראוי, אין מחשבת פיגול פוסלת והזבח כשר.

י. ובלבד שיקריב המתיר כמצותו כיצד קרב המתיר כמצותו שחט בשתיקה קבל והלך וזרק חוץ לזמנו ... זהו שמקריב המתיר כמצותו כיצד לא קרב המתיר כמצותו שחט חוץ למקומו קבל והלך וזרק חוץ לזמנו ... הפסח והחטאת ששחטן שלא לשמן וקבל והלך וזרק חוץ לזמנו ... זהו שלא קרב המתיר כמצותו

עוד התבאר שם שאין שייך פיגול³³ אלא בשלא עירב עם מחשבת הזמן מחשבה אחרת, אבל אם עירב מחשבת מקום בכל הקרבנות, או מחשבת שינוי השם בפסח ובחטאת עם מחשבת הזמן, הקרבן פסול ואינו פיגול.

כיצד, שחט וקבל והולך וזרק ומחשבתו בארבע עבודות אלו מחשבת הזמן, או שהיתה מחשבתו באחת מארבעתן מחשבת הזמן ובשאר העבודות היתה מחשבתו נכונה או לא היתה שם מחשבה כלל בשאר העבודות, הרי זה פיגול.

חשב חוץ לזמנו והדם נזרק מן הכלי שביד הכהן שחשב כתיקונו, וכן אם אחד זרק כתיקונו ואח"כ זרק השני במחשבת פיגול דודאי אינו פוסל דהשני אינו כלום.

³² ערוך השולחן העתיד שם קמח סעי' א

³³ רמב"ם שם פרק מז הלכה א

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרה היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

אבל אם שחט במחשבת הזמן וקיבל או הוליד או זרק במחשבת המקום, או ששחט במחשבת המקום וקיבל או הוליד או זרק במחשבת הזמן, הרי זה אינו פיגול אלא פסול בלבד³⁴.

וכן הפסח והחטאת ששחטן במחשבת שינוי השם וקיבל והוליד במחשבת הזמן, או ששחטן במחשבת הזמן וקיבל או הוליד או זרק במחשבת שינוי השם, אין זה פיגול אלא פסול. והוא הדין בעופות ובמנחות אין שם פיגול אלא קרבן שנפסל במחשבת הזמן ולא עירב עמה מחשבת המקום לא בתחילה ולא בסוף ולא עירב עמה מחשבת שינוי השם בקרבנות שנפסלין במחשבת שינוי השם.

יא. לאכול כזית בחוץ כזית למחר כזית למחר כזית בחוץ כחצי זית בחוץ כחצי זית למחר כחצי זית למחר כחצי זית בחוץ
פסול ואין בו כרת ... קדמה למחשבת המקום ... קדמה למחשבת הזמן ... זה וזה פסול ואין בו כרת

המחשב באחת³⁵ מארבע העבודות או בכלם לאכול כזית מדבר הראוי לאכילה בחוץ וכזית למחר, או כזית למחר וכזית בחוץ, או כחצי זית בחוץ וכחצי זית למחר, או כחצי זית למחר וכחצי זית בחוץ, הרי הקרבן פסול ואינו פיגול. שעירוב מחשבה שאינה פיגול פסול ואינו פיגול, בין שבאה קודם מחשבת פיגול ובין שבאה אח"כ³⁶.

וכן אם עירב המחשבה בהקטרה הרי זה פסול ואינו פיגול.

³⁴ ונראה פשוט דאם הישב מחשבת הזמן באיזו עבודה כגון בשחיטה, שאם יגמור העבודות יהיה פיגול, אסור לזרוק לגמור העבודה וצריך שישפוך הדם ולא יזרקנו על המזבח כלל, דאסור לזרוק פסול על המזבח. (מנחת חינוך שם אות ד).

³⁵ רמב"ם שם הלכה ב, וערוך השולחן העתיד סי' קנא סעי' ד

³⁶ היינו שחשב להקטיר כזית בחוץ וכזית למחר או כזית למחר וכזית בחוץ או חצי זית למחר וחצי זית בחוץ. או י"ל דמיירי שחשב לאכול כזית למחר ולהקטיר כזית בחוץ דאתי מחשבת הקטרה ומפקא מידי מחשבת אכילה. ומקור דינים אלו אף שאינם מבוארים במשנה מ"מ הדין דין אמת ונכון בסברא כיון דמחשבת הקטרה שוה לכל מילי למחשבת אכילה לענין אקבועי בפגול ה"נ דמהני לאפקועי מידי פיגול והם מבוארים ג"כ בתוספתא פ"ב דזבחים הר המוריה שם.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

התנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

העבודות³⁷ מצטרפין לכזית, כגון אם הישב בשעת שחיטה על חצי זית וחישב ג"כ בשעת קבלה או הולכה או זריקה על חצי זית, הרי אלו מצטרפין לכזית. שד' עבודות לענין זה כאחד חשיבין. ואם מחשב על כזית, אפילו הישב שיאכלו שנים הכזית או ביתר מכדי אכילת פרס, הרי זה פיגול כיון דהוא כזית.

יב. לאכול כחצי זית להקטיר כחצי כזית כשר שאין אכילה והקטרה מצטרפין

אין אכילה³⁸ פחותה מכזית, ולא הקטרה פחותה מכזית, לפיכך המחשב לאכול מדבר הראוי לאכילה פחות מכזית או שחשב להקטיר מדבר הראוי להקטרה פחות מכזית בין במחשבת זמן בין במחשבת מקום, הזבח כשר.

חשב לאכול כחצי זית בחוץ ולהקטיר כחצי זית בחוץ, או שחשב לאכול כחצי זית אחר זמן אכילה ולהקטיר כחצי זית אחר זמן הקטרה, הזבח כשר. שאין אכילה והקטרה מצטרפין.

ואם הוציאו בלשון אכילה³⁹ ואמר שיאכל כחצי זית ותאכל האש חצי זית, הרי אלו מצטרפין, לשון אכילה אחד הוא⁴⁰, דבקרבות כתיב (שם ו פסוק ג) **אֲשֶׁר תֹאכַל הָאֵשׁ** וכן אם חשב שתאכל האש חצי זית ולהקטיר חצי זית, הרי אלו מצטרפין, כיון שהוא אותו ענין.

חשב בשעת זביחה לאכול כחצי זית ובשעת זריקה לאכול כחצי זית הרי אלו מצטרפין בין במחשבת המקום בין במחשבת הזמן.

³⁷ מנחת חינוך שם אות ב

³⁸ רמב"ם שם פרק יד הלכה י

³⁹ ונראה דאם הישב על הבשר לאכילת מזבח מהני דלא גרע מאש של הדיום, ולא הוי כמו מחשב מאכילה למזבח, אך צריך להזכיר אש כמו שכתבו התוס' מנחות יז ע"ב הנ"ל. ועיין עוד שם שכתבו, דאם הישב על חצי זית באימורים לאכילת מזבח וחצי זית בשר לאכילת אדם, אף דבאימורים לא מהני [מחשבת] אכילה דהוי ליה לאכול דבר שדרכו להקטיר, מכל מקום כיון דנדרבה אכילה אצל המזבח מהני והוי כמו אכילה אף על אימורים שאין דרכם באכילה. (מנחת חינוך שם). ועיין ליקוטי הלכות מנחות ריש פ' ג בזבח תודה ד"ה דל"ש [ט ע"ב בדפו"י].

⁴⁰ רמב"ם שם וערוך השולחן העתיד סי' קמח סעי' י

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

התנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

וכן אם חשב על כזית בשעת קבלה ועל כזית בשעת הולכה שארבע העבודות מצטרפות והרי הן כעבודה אחת.

חשב להקטיר כחצי זית מן הקומץ וכחצי זית מן הלבונה הרי אלו מצטרפין, שהלבונה עם הקומץ למנחה כאימורין לזבח, לפיכך אם חשב להקטיר כזית מן הלבונה חויץ לזמנו הרי זה פגול כמו שנתבאר.

אחד המחשב לזרוק דם הזבח כולו בחוץ או למחר, או שחשב לזרוק מקצת דמו בחוץ או למחר, כיון שחשב על כדי הזייה מן הדם פסל.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

